

Datum: 15.08.2021

Medij: Večernje novosti

Rubrika: Aktuelno

Autori: Milica Stanojković

Teme: Vojska Srbije

Naromena:

Površina: 1082

Naslov: SANJALI SMO DA LETIMO, A SAD SMO U OBLACIMA

Strana: 8,9

НА ЛИЦУ МЕСТА СА КАДЕТИМА ЗАВРШНЕ ГОДИНЕ ВОЈНЕ АКАДЕМИЈЕ, ПРВОМ ГЕНЕРАЦИЈОМ КОЈА

САЊАЛИ СМО ДА ЛЕТИМО, А САД СМО У ОБЛАЦИМА

- Висина нам је сјајна, овај ћозив додајно нас везује за ошаћбину
- Неки од нас смо крили од родишеља, иже ћемо наставиши школовање

■ Милица Станојковић

Висина је наша страст, позив и оно што нас је везало за отаџбину! Овако за "Новој сти", готово углас, говоре шесторица младих који управе газе последње стројеве кораке у школском животу и спремају се да, после септембарске промоције, раме уз раме и лет уз лет за својим старијим колегама, постану узданци 890. хеликоптерске ескадриле Војске Србије.

Кадети завршне године Војне академије Војкан

прави свет - пилота војног хеликоптера.

Одлуку да им канцеларија буде под облачима сви су углавном донели врло рано, неки док су гледали надлетење хеликоптера над њиховим родним крајем, други док су посматрали свог старијег брата. Поединци су крили од родитеља да иду на упис у Војну академију, али су, какју нам, успели да заслуже њихову подршку и понос. Иако су им назори различити, жеља за другачијим послом, екстремнијим, по искуству њиховог претпостављеног

сније та љубав ка летењу се евидентно рађа, улази у крв, недостаје кад се дуже не лети. Нешто без чега се не може.

Митровић из Петроваца на Млави, Димовски из Београда, Чорбид из Лознене долине, Јовановић из Новог Сада, Бачић из Бачке Паланке, Јовановић из

Араповца код Лазаревца, подмладак на који рачуна Војска Србије. На њихову част, знање и храброст.

- Код мене се у крају одржавао сваке године турнир и хеликоптер је надлетео терен и бацао лопте. Гледајући у небо, знао сам још тада шта жељим - објашњава кадет Митровић. - Сада

сам сигуран да је то била права одлука.

Његовом колеги Чорбиду брат је "кривац" за облачење униформе и он је тај који му је раскрчио пут ка спознавању војног позива.

- Имао сам његову велику подршку када сам хтео да упишем Академију. Био сам прва година када је он

Фото Никола Скернерија

МАЈОР ТРКУЉА: СТРПЉЕЊЕ

ИАКО пилоти живе за летење, њихов позив није само то.

- Позао није само у кабини. Он подразумева и планирање операција и поступа. Дешава се да неки пилот не полети неколико месеци, или годину, две јер је ангажован на другим пословима. Конкретно, мени се додигло да никако летој четири године током рада у генералштабу. Имао сам за то време само два сата лета годишње - каже мајор Тркуље.

Митровић, Александар Димовски, Ђорђе Чорбид, Милан Ристић, Немања Бачић и Александар Јовановић на аеродрому "Пуковник пилот Миленко Павловић" у Батајници обављају последње сате висинских обука на хеликоптеру МИ-17 у којем ових дана "кува" 60 степени Целзијусових. Враћају се убрзо на Академију да студирају привреду крају и са дипломом у рукама ушу у

мајора Бојана Тркуље, јесте оно што их доводи пред летелицу.

- Велики део њих уписује Војну академију а да немају много информација шта позив пилота све значи - објашњава мајор Бојан Тркуља, заменик команданта 890. хеликоптерске ескадриле. - Пресудна је жеља за неким изазовом, доказивањем, за професијом која је екстремнија од других. Ка-

ИСКУСТВО Мајор Бојан Тркуља и капетан Никола Димитријевић

НА КРАЈУ
треће године је
селекција за авионе
и хеликоптере

промовисан и маштао сам о том дану који, ево и за мене, ускоро долази - каже Чорбид.

Његов колега Димовски, који је узор такође нашао унутар породице, кренуо је очевим стопама. Како истиче, потребно је много одрицања, а признаје и да су имали периоде кад су им се врзмале мисли о одустањају. Али војник је то:

- На крају дана анализаш грешке, и кажеш "идео даље". И сваког дана постајеш све бољи војник, или и човек упоредо с тим.

Прве две године на Војној академији уче општу теорију, у тренуј крећу да се специјализују за војно ваздухопловство. Ипак, морају да пробују ригорозне контроле и процене јесу ли за овај, нимало

Datum: 15.08.2021

Medij: Večernje novosti

Rubrika: Aktuelno

Autori: Milica Stanojković

Teme: Vojska Srbije

Naslov: SANjALI SMO DA LETIMO, A SAD SMO U OBLACIMA

Napomena:

Površina: 1082

Strana: 8,9

УЧИ НА ХЕЛИКОПТЕРИМА "МИ-7"

ВОЈСКА

Србије рачуна на њихову част, знање и храброст

У КОКПИТУ

ових дана "кува" и до 60 степени

ПРОЛАЗЕ

се ригорозне контроле и процене

ТИМ Војкан Митровић, Александар Димовски, Ђорђе Чорбай, Милан Ристић, Немања Баччић и Александар Јовановић на аеродрому у Батајници

лак, позив. Да ли умеју да држе контролу и дисциплину када изгубе тло под ногама. Њих шесторица доказала су да могу.

- На крају треће године не ради се селекција за авионе и хеликоптере. То подразумева физиолошке процене, тестове, дисциплине, социјалну интелигенцију - објашњава мајор Тркуља. - Лична жеља за опредељењем за једну или другу врсту летелице може

направе тимске играче.

- Ово је прва генерација која ради обуку на овом типу Ми-17 - објашњава капетан Димитријевић. - Зато што није било толико дуго, било је питање како ће пропри та обука. Показало се да су усвојили све што је постављено пред њих и превазишли очекивања. Прелазак са малог једномоторног ваздухоплова на комплексни ве- роватно је њима степеница

ПРОЛАЗЕ НАЈБОЉИ

КАКО објашњава мајор Тркуља, број оних који упишу пилотски смрзалиник је се од генерације до генерације. Правила нема. Најбољи пролазе, ма колико да их је.

- То зависи од године до године, колико њих прође процес селекције, летачке пробе и тестове. Некад буде добро 90 одсто генерације, некад отпадне исто толико. Правите паралелу са генерацијама у време некадашње ЈНА није добро, била је то већа земља, а осим тога променила су се хтења младих нараштаја - искрен је мајор Тркуља.

да утиче на даљу одлуку, али коначни суд доноси комисија. Хеликоптером се управља и рукама и ногама, потребна је добра ко-ординација.

Док дочекају први самостални лет да поносно само "расире" крила, прође око 20 сати обуке са инструктором. Углас сви, заједно са мајором, сагласни су око једног. Тренутак кад сквате да су постепено, али се спознају одједном.

- Први самостални лет је лебдење. Мисили смо да никад нећemo научити. Питали смо наоколо старије колеге како су успели да науче да пилотирају и сви су нам исто рекли - то само одједном кликне. А пре тога, веровали смо да је немогуће - каже кадет Јовановић.

Њихов инструктор капетан Никола Димитријевић задовољан је овом генерацијом коју су изненадили. Успели су да од индивидуалца

више, у самој припреми се обучавају за самостални лет, а овде се обучавају за тим.

Ови млади момци ритуале пред полетање још нису развили. Фокус на лет једини је што практикују. Ипак, њихов мајор тврди да они долазе касније исте слушалице или немењање кациге. Али, и они временом, каже, изгубе смисао.

Пред њима је сада дипломски испит. И припрема за завршницу за коју су изграли свих пет година. И за тај осећај поноса који стане у церемонији.

- Сви то ишчекујемо током целог студирања и живимо за тај дан. У ту шапку коју бацимо, стану све емоције, труд, залагање. То је тренутак, кад бациш шапку и скинеш сав терет - сагласни су будући официри.

Њихов мајор додаје:

- Тог осећаја са промоције кадета остајете свесни и након 20, 30 година. То се не заборавља. ■

